

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXXII. Quomodo Athanasius, cùm discessisset, Synodali sententiâ
depositus est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ro unà cum judicibus ejus inimicis proficeretur: quò scilicet ex una tantum parte monumenta fierent auctorum. Hęc vociferatus Athanasius, & tum Episcopos omnes, qui in concilio aderant, tum Dionysium ex consulari contestatus; cum nemo esset, qui ipsi attenderet, clam se inde subduxit. Ceterum, qui in Marcotem missi fuerant, ex una tantum parte confessi actis; quasi verissima fissent, quae accusator detulerat, Tyrum reversi sunt.

CAP. XXXII.

Quomodo Athanasius, cum discessisset, Synodus sententia depositus est.

ET Athanasius quidem discedens, recta ad Imperatorem se contulit. Synodus verò primo quidem ablentem condemnavit, eo quod judicium defruiisset. Postquam vero etiam acta, que in Marcote confessi fuerant acceſſere, depositionis sententiam adversus eum rulcrunt; multis eum probris onerantes in depositionis libello; de eo vero, quod calumniatores in accusatione cœdis Arsenii turpiter vieti fuissent, prorsus reticentes. Arsenius vero, qui occiſus dicebatur, ab illis suscepitus est. Qui prius quidem Melitianorum secta fuerat Episcopus; tunc vero tanquam Hypselitarum urbis Episcopus, depositioni Athanasii subicripſit. Atque ita, quod mirabile est, is, qui imperfectus ab Athanasio dicebatur, vivus depositus Athanasium.

CAPUT XXXIII.

Quomodo Synodus relicta Tyro venit Hierosolymam: atque illic celebratis encanis nova Hierusalem, Arium in communionem recepit.

Interea Imperatoris afferuntur literæ, quibus jubebatur, ut Synodus ad novam Hierusalem quamprimum se conterret; Statim igitur relicta Tyro Hierosolymam profecti sunt. Ubi cum solenne festum ob dedicationem locorum celebrassent, Arium quidem unà cum sociis in communionem recipiunt; obtemperare se dicentes Imperatoris literis, quibus certiores ipſos fecerat, fidem se Atii & Euzoii penitus perspectam habere. Ad Alexandrinam autem Ecclesiam scripserunt; omni jam exturbato labore, res Ecclesiæ in summa pace ac tranquillitate esse constitutas; & Arium, quippe qui pœnitentia ductus veri-

A ἀμα τοῖς ἐχθροῖς δικαστῆσαι, εφέ φέ τε ἐκ μονομερῆς πρᾶξιν ὑπομημάτων ποιήσας τὰν Βοῶντος τῷ αὐτανασίᾳ, καὶ διαμαρτυρούμενό το τεκονὸν τῆς συνόδου, καὶ τὸ δόγμα το ατικὸν διονύσιον, ἔώς θεῖς αὐτὸς λόγον ἐποίειτο, διαλαζὼν ἀνεχώρησεν. Θεὶ μὲν δόγματα λέντες εἰς τὸν μαρεώπινον, ἐκ μονομερῆς ὑπομημάτων ποιήσαντες ὡς αἱλοῦθως γρυούμενων, ὁ κατήγορος οὐ ἔλεγε, εἶχον.

ΚΕΦ. ΛΒ.

Οτι αὐτανασίαν αραχωρευτεῖ, οἱ τῆς συνόδου καθάρισται τὸν ιψοφατο.

ΚΑΙ αὐτανασία οὐ μὴ ἀναχωρήσας, τοὺς τὸν βασιλέα αὐτὸς εαρμένον δύνονται, πεζῶν μὲν ἕντες αὐτὸς κατεδίπτησεν, ὡς δὲ καὶ τὰ σὺν τῷ μαρεώπινον περιεγέμενα συνέφεδεσ, καθαίρεσιν ἐψηφίσαντο, πολλὰ δὲ τοῖς καθαίρεστοῖς αὐτὸν λοιδορήσαντες, καὶ τῆς ἐπὶ τῷ Φόνῳ κατηγορείας τῷ συκοφατῶν τὴν ἥπαν δυστιγήσαντες ἐδέξαντο ὃ καὶ αὐτὸν δρεσμὸν, τὸν αὐγεῖνδε λεγόμενον οὐ τοστέρενι μὴ τῆς μελίσαινῶν Ἱρισκείας ἐπίσκοπον οὐδὲ τότε ἐις τὴν τῇ αὐτανασίᾳ καθαίρεσιν, ὡς τῆς ὑψηλοπολιτῶν πόλεως ἐπίσκοπον κατηπέγεγεψε· καὶ τὸ τελείωδεν, οὐ λεγόμενον οὐδὲνδε τὸν αὐτανασίαν, ζῶ καθαίρει τὸν αὐτανασίον.

ΚΕΦ. ΛΓ.

Οπαῖς εύνοον διπότης τύριον τὰ ιεροσόλυμα πέπλε, εἰς τούτην τὴν τάξινα πεισταίει τὴς νίκαιας ἵριταλημ, της φειραντος εἰς κοινωνίαν ιδεῖσαντο.

ΠΑΞΗΝ ἐνθύς γεόμυματε βασιλέως Ποιημανοῖς οὐτὶ τὴν νέαν ιερεσταλῆμα πάντεσιν τὴν σύνοδον εὐθύς τε ὡς εἶχον, ἐκ τῆς τύχης απερδάσις οὐτὶ τὰ ιεροσόλυμα ἐποέενοντο πάνδημον ὃ ποιήσαντες ἐορτὴν ἐπὶ τῇ καθίσεως τῷ Ιοπων, ἀξέδον μὴ τὰς τοξικὰς τὸν ἐδέξαντο, τοῖς βασιλέως γράμμασι παθαρχεῖν λέγοντες, δι' ὧν δεδηλώκει αὐτοῖς πεπιεῖσθαι τὸ πίσεως δρεῖς καὶ ἐνζωίς ἐγραφοῦ ὃ καὶ τὴν ἀλεξανδρέων ἐκκλησία, ὡς πατός ἐξορθόντος Φεόνα, τὸν εἰσήνη τὸ τῆς ὄπηλησίας καθέστηκε πεδίματε. καὶ οὐδέποι